

Dream Factory OSTRAVA

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2016

PÁTEK 3. ČERVNA 2016

4

Oswald byla moje vysněná role

Herce Miloslava Königa jsme na festivalu Dream Factory v minulých letech potkávali pravidelně. Letos zde vystoupil už v Krásných psacích strojích Divadla Na zábradlí a dnes večer jej uvidíme v kladenských Přízracích. Mezitím se ale musel vrátit do Prahy, kde měl premiéru. Přesto si s námi stihl krátce popovídat. **Přečtěte si, co prozradil...**

... o tom, jestli má herecký sen.

Na přijímačkách na DAMU jsem vystoupil s Oswaldovým monologem z Přízraků a dost dlouho potom jsem si říkal, že bych si chtěl Ibsena ještě zahrát. V Kladně se mi to splnilo a pochopitelně přišly i pochyby,

jestli to byl dobrý nápad... Přesto mám tu inscenaci rád a mrzí mě, že má před prázdninami derniéru. Momentálně žádný herecký sen nemám. Teda pochopitelně krom toho, abych mohl hrát v samých dobrých věcech.

... o tom, jak se připravoval na roli Jana Zábrany v Krásných psacích strojích.

Dost poctivě jsem pročítal Zábranovy deníky, Jiří Havelka přinesl spoustu materiálu, který jsme procházeli společně na zkouškách, snažili jsme se toho zjistit co nejvíc o lidech i kontextu, sledovali jsme třeba různé dokumenty, ačkoli naše inscenace ani zdaleka dokumentární není.

... o účasti v alternativních projektech.

Není to tak, že bych cíleně vyhledával úlety nebo alternativu jako protiváhu hraní v Kladně nebo na Zábradlí. Způsob práce se od sebe zásadně neliší. Ale shodou okolností jsem se před několika lety setkal s Jiřím Pokorným, který inscenoval text Míry Bambuška ve skladu v Bubenči. Miroslav Bambušek mě pak přizval k dalším věcem. Tento týden jsme měli premiéru projektu Prométheus ve Vraném nad Vltavou, který podobně jako dnes Přízraky v Ostravě hrajeme v industriálu.

... o svém novém albu.

Křtil jsem jej v dubnu. Jmenuje se Zložený Herold: Srdce tluč! S hudebním

Potlach na Hlubině

Byl večer a bylo jítro a nastal pátek. V křesťanské mytologii je sice dnem odpočinku a slavení neděle. My už ale dávno víme, že dnem spalující radosti z posledního odpíchnutí, než přijdou dva dny volna, je pátek. Pátek, kdy Stodolní praská ve švech, kdy se ulice plní koláčů lidského snažení zapomenout na uplynulý týden fašistického vstávání, kdy se člověk jako pták, jako bájný fénix, jako Ikaros rozletí k nebi a pak střemhlav jako ryba skočí do sklenice a do rána z ní nevyleze. A pak se ten dobytek v sobotu plazí podoben zřejmě nejvyššímu tvůrci. Je však mezi takovými jedna tajná organizace, která jde jinou cestou. Mají spletité rituály, oblečení jsou tak, že je v jehličí nevidíš, cinkají hliníkem v době, kdy se řeší, jestli titan, nerez, nebo keramika, a když dojde k souboji, tak štanglí lovečáku, zatímco vládnoucí foodnazi podchodují ulicemi a každého, kdo není vegevegaraw, zavírají nemilosrdně do skleníku. V pátek na ně ale nedosáhnou. Když číhají u placených parkovišť na všechno, co se na bavorských metalizách šustne, oni už dávno sedí v motoráčku, škrtí kejtry, lámou do sebe první hlty plachetnice, matlaj baganče lojem, přikusují lovečák a vedou řeč o Jestřábovi, Kořenovi, Veverce, Dědkovi nebo Jackovi. Jsou to – čundráci, trampíci, skautíci, lesní manekýni. A pro ty všechny dneska Dream Factory připravil parádní potlach, tak koukejte dorazit!

Domínik Melichar

aranžmá, s beaty, mi pomáhal kamarád, ale jinak je to úplně autorská záležitost. Některé skladby jsem měl hotové a rozpracované už z dřívějšíka a loni na podzim jsem na desce začal pracovat znovu. Píšu sám i texty, pro které se inspiroju tím, co zrovna čtu nebo poslouchám.

... o trampingu a skautingu.

Účast ve skautském nebo trampském

Kudy paní Alvingová?!?

Atmosféra Ibsenova dramatu se v inscenaci Přízraky Jana Friče projevuje chladností filmového thrilleru. Severskou detektivkou o tom, co je strašákem ve skříni a kdo vlastně co ví, provází záhadný pastor Manders s fascinujícími zářivě modrými duhovkami. Inscenaci dominuje scéna Jany Hauskrechtové – hrubá, nebezpečná, chladná, krvácející. Výborná Alena Štréblová jako paní Alvinová dokáže být milující matkou, která svého syna chrání, až jej dusí, ale zároveň jej nutí být odporným rozmazleným „ma-

hnutím mě nikdy nelákala, ale rád jezdím na čundry i delší poutě. Nejen pěšky, třeba letos po sezoně hodláme jet na kole k Baltskému moři, s partou, ve které je i Míra Bambušek, letos už potřetí „jdeme vodu“ – vybereme si pokaždé jinou řeku, kterou ale nesjíždíme na lodích, ale jdeme podél ní.

Děkujeme za rozhovor
ptala se **Tereza Hýsková**

mánkem“. To se Miloslavu Königovi daří více než dobře. Štréblová je zároveň jedinou hlavou rodiny a jako taková rozhodnými gesty a vedením svých tajů a lží bez pochyb řídí chod veškerého dění kolem nich. Ironická nálada se často mění v hororovou, rodinné drama se přelévá ve společenskou kritiku. Frič dokáže akcentovat atypické motivy a nevýrazná témata. Výsledek je dalek rodinného dramatu a blíží se komornímu hororu.

Kateřina Málková

Ostrava – Mekka bobříků a usáren

Než Dr. Factory získal akademický titul, prošel skautským oddílem i trampskou osadou. Tak jako každý Ostravák, protože tohle město bylo na sklonku šedesátých let středobodem junáctví a čundráctví. Málokdo si ale pamatuje, že obnovené vydávání sešitových Rychlých šípů nezačalo v Praze, nýbrž v ostravské Stodolní ulici č. 9., v níž se v roce 1968 usídlilo nakladatelství Puls. „TAK DOBRÝ ČIN BYCH DNEŠKA MĚL,“ drbe se Rychlonožka ve vlasech při lovu Foglarových bobříků. „ALE NEMÁM JEŠTĚ CVIČENÍ A MYTÍ VE STUDENÉ VODĚ – RÁNO JSEM ZASPAL.“

A byt se to zdá nepravděpodobné, Dr. Factory v roce 1977 objevil s kamarády cikány právě v domě č. 9 ve Stodolní sklad neprodaných zásob Pulsu. Ve Slovníku české literatury po roce 1945 se přitom pod heslem Puls objevuje informace: „Na mimořádný zájem několika generací čtenářů zareagoval Puls také vydáním omalováněk, společenských a karetních her, výrobou vlaječek a razítek.“ Ano, to vše se tam v roce Charty 77 dalo najít.

Ředitelem nakladatelství Puls byl v roce 1968 talentovaný básník Stanislav Sohr, ale když po dvaceti vydaných sešitech s Rychlými šípky celý projekt rozmetala KSČ, dal se na astrální vědy. A kdo viděl včera na festivalu Lidskou tragikomedii podle Ladislava Klímy, ten ví, zač je toho loket. Sohr založil Společnost pro dispoziční prognostiku, která měla za cíl „získávání a šíření důležitých informací z oblasti telestézie a dispoziční prognostiky — neokybernetiky“. Sepsal přes 30 spisů (Telestézická civilizace či Telestézická akademie) a po revoluci dostal „ocenění“ Bludný balvan od Českého klubu skeptiků. HIMBAJS! A to by Sohr bez příchodu normalizace vydával až do smrti jen plantážníky šípáky.

Kdepak Praha, pražskému jaru se dařilo spíš v Ostravě a v roce 1968 tu začal vycházet i první trampský časopis po roce 1948 nazvaný Tramp. Šéfoval mu Ivan Binar, jenž po revoluci hrdě zavzpomínal: „Tramp se postavil proti sovětské okupaci, proto byl z moci úřední zastaven.“ Už věříte v ostravskou Mekku skautingu a trampingu? Tak ještě zvaldo od ostravského T.S. (trampa samotáře) Georga z roku 1984, jenž uměl nejkrásněji ze všech zabalit usárnu (U.S. tornu): „LÁSKA JE MNOHO, KAMARÁDSTVÍ JE VŠAK VÍC.“ Tož, tě pic!

Váš Dr. Factory

ONDŘEJ NOVOTNÝ: HUBTE TRAMPY, SEROU V LESE aneb z cancáku René „Ilči“ Baumana

Úryvek ze scénáře

Věnováno všem, kteří milují velká přátelství a modré nebe nad hlavou.

2. Nenadálé zjevení Faráře Pištoura: školní rok 1996/1997

Babinskej: Smíchovská šlechta mě odstříhla. Byla to velká politika. Obětovali mě, aby sami nedostali na prdel. Za hození šutru na Aloise Bobšína v poslední válce. On to bral jako bratrství dvou válečníků, Vinnetoua a Old Shatterhanda. Furt se chtěl řezat do předloktí, ale myslím, že byl posranej. Mně to bylo trochu volný, ale nikoho jinýho jsem neměl. Scházeli jsme se na neutrální půdě Kamy a Střeleckýho ostrova. Hrozná nuda.

(hrozná nuda)

Babinskej: Pojd' zbit nějakou holku.
(zavrčí na holku procházející kolem)

Divočina: Holky se nemaj bít.

Uřvan: Holky se nemaj bít.

Babinskej: Proč?

Uřvan: Máma to říká.

Babinskej: Máma je holka.

Uřvan: No, to jo.

Babinský: A co říká táta?

Uřvan: Nic.

Babinskej: Nic?

Uřvan: Prostě nic.

Babinskej: Nic, jasně. Tvoje máma nedostala nikdy přes držku, vid?

Uřvan: Ne.

Babinskej: Aha.

Uřvan: Co aha?

Babinskej: Nic aha. Prostě aha.

Uřvan: Aha.

Babinskej: Jaký furt aha? Aha, aha.

Uřvan: Nic, prostě aha.

Babinskej: Tak dělej, řízni se.

Uřvan: Co?

Babinskej: Řízni se! Dělej!

Uřvan: Ne.

Babinskej: Jsi posera. (odchází)

Uřvan: Možná, že máma dostane přes to... držku.

Babinskej: Na to tvůj fotr nemá koule.

Uřvan: Táta asi ne. Ale má přijet strejda.

Napsal dopis ze Šumavy. Dlouho se s mámou neviděli.

Cestoval prej po světě a tak. Táta říká, že to je rabiát.

Jednou jsem dokonce slyšel i slovo...

Babinskej: Jaký slovo?

Uřvan: Kriminálník.

Pištour: (přijíždí na kanoi) Ahóóój.

Uřvan: Dobrý den.

Babinskej: Dobrej.

Pištour: Loď je potřeba zamaskovat a pak se vydáme pod přesným azimutem 23,5 stupně severoseverovýchodně k Bobšínům.
(Babinskýmu) Nařezej ty větve.

Uřvan: Řekl jste k Bobšínům? Ale Bobšín jsem přeče já.

Pištour: Jo, k Bobšínům, Aloisi. To jsem já ten kriminálník.

Říkej mi Farář Pištour.

Uřvan: Kdo? (skoro brečť)

Pištour: Tvůj ujec.

Uřvan: Kdo? (brečť)

Pištour: Jak na vás tak koukám, nejvyšší čas, že jsem tady.

Babinskej: Ty vole...

Pištour: Dělej! Ty větve!

Divadlo mě přivedlo i za mříže

Tomáš Dianiška je coby písíci herec tak trochu rarita. Nejdřív psal pro srandu a pro liberecké Divadlo F. X. Šaldy, respektive Divadlo F. X. Kalby, které s kamarády založil jako zdejší punkovou odnož pro mladé diváky. Pak to ale s jeho psaním začalo vypadat vážněji. Všiml si ho Michal Lang a zlákal jej do pražského Divadla pod Palmovkou, aby se tam podílel na vzniku malé scény. Pro Studio PalmOFFka napsal Tomáš hru *Mlčení bobříků*. Jeho „totalitní horor o nástrahách skautingu“ na sebe záhy strhl nežádoucí pozornost...

Chodil jste do skautu?

Ne ne. Jezdil jsem na tábory, ale skaut jsem nikdy nebyl.

Odkud tedy přišel nápad napsat *Mlčení bobříků*?

Viděl jsem reportáž z pořadu Reportéři ČT o Bedřišce Synkové. Měla silný příběh, který mě dojal, okamžitě jsem si říkal, že je to dobrý námět pro divadlo a že zasadit děj na skautský tábor by mohla být i sranda. Autorem té reportáže byl Vavřínek Menšl, který měl bohužel pocit, že jsme jeho nápad zprznili, nepřistoupili k němu s dostatečnou pietou. Takže proti *Mlčení bobříků* inicioval protest pamětníků.

Zasáhli jste divadelní inscenací do společenské debaty, to se dnes nestává právě často.

No jo, ale ne tak, jak bychom chtěli. Pobavilo by nás, kdyby se ozvali třeba nějakí mladí komunisti. To by bylo zadostiučinné. Že se proti nám postavili lidi, kterých si vážíme, bylo naopak demotivující. Mně o jejich prohlášení ani nikdo neřekl, našel jsem ho náhodou na internetu a docela mě zklamalo.

Něco podobného jste asi nečekali...

Ne, mrzelo nás to.

Zrovna Jan Frič musí být zvyklý, že jeho inscenace vyvolají kontroverzní reakce.

Určitě, ale když se divadlo někomu prostě nelíbí, je to jiný případ. My jsme se osobně dotkli lidí, kteří v 50. letech zažili perzekuce. Urazit lidi vězněné za účast ve skautském hnutí nebyl záměr. Zpětně jsme zjistili, že mnozí z nich inscenaci ani neviděli, vnímají scény vytržené z kontextu. Proto si stojíme za tím, že můžeme hrát dál.

Chtěl jste od začátku, aby *Mlčení bobříků* režíroval Jan Frič?

Původně jsme si je chtěli režírovat sami. Mám s kolektivní režii zkušenosti už z libereckého divadla. Ale nakonec jsem s nápadem oslovil Honzu Friče a on si nás našťěstí vybral mezi několika jinými nabídkami.

Měl jste jako autor tendenci mu do režie mluvit?

Zrovna Honzovi absolutně důvěřuju, k *Mlčení bobříků* jsem neměl víc připomínek než ostatní herci. Na druhou stranu sám píšu dost instinktivně, nikdo mě to neučil, takže i mně se vracejí od režisérů texty s poznámkami a to, co je k vidění na jevišti, je třeba až osmá verze. Když hraju, snažím se opravdu ovládat. Nedávno jsem dělal Aničce Petrželkové dramaturga k inscenaci vlastní hry *Zvrhlá Margaret*, tam jsem připomínkat mohl.

Samostatnou režii jste nezkoušel?

Zatím ne, ale teď mě jedna čeká v Liberci.

Vlastní nebo cizí hry?

Vlastní. Právě ji píšu. Jmenuje se *Atomová kočička* a bude o studentech fyziky, kteří si pračku na kolej vytuní tak, že se bude její buben otáčet rychlostí světla a oni se

dostanou do minulosti. *Back to the Future* po česku... Vyrostl jsem na scifičku a áčkových hororech, což se vždycky nějak projeví. I v *Mlčení bobříků* je hodně pop-kulturních odkazů. Zároveň je to dost temná inscenace, trochu „dirty“.

Přijete si role na tělo?

Příšu, nebo si alespoň na nějakou roli myslím. Třeba roli matematika Alana Turinga do hry *Přísně tajné: Hrubá nemravnost* jsem si psal pro sebe. Tak jsem si Turinga zahrál dřív než Benedict Cumberbatch. (ve filmu *Kód Enigmy* – pozn. red.)

Co jste dělal dřív? Hrál nebo psal?

Hrál. Psaní je spíš koníček. Z *Disku* jsem byl zvyklý, že na nás chodí mladí diváci a po škole jsem přešel do Liberce, kde to tak nebylo. Věděl jsem, že divadlo může být i zábava a chtěl jsem o tom přesvědčit svoje liberecké kamarády, tak jsem napsal hru o facebooku a už se to se mnou vezlo...

Až na Palmovku?

Jo, ale třeba taky do policejní cely...

Prosím?

Vytvořili jsme takovou punkovou odnož libereckého divadla a chtěli jsme nějakou super reklamu, nejen nálepky a event na facebooku, tak jsme si k inscenaci *LSDown* o Timothy Learym nechali vytvořit šablonu, podle které jsme pak sprejovali nápisy na zdi. Jenže jsme si neuvědomili, že jsme pod kamerami a že je to trestný čin...

Takže máte záznam v trestním rejstříku?

Ale ne... Strávili jsme noc v cele předběžného zadržení – mimochodem o tom vznikla inscenace *Cela*, kterou v Liberci doteď hrajeme – a hrozily nám nějaké hodiny nucených prací. Ale postavili se za nás ředitelé divadel i majitelé těch zdí, kterým jsme se omluvili, takže náš případ vůbec nešel před soud. Celá tahle kauzička proběhla libereckými médii a pak opravdu, i když nechtěně, zafungovala jako reklama.

Nechtěl byste s kapelou Pipinky pičo koncertovat v Ostravě?

To mě nenapadlo. Ani teď moc nekoncertujeme, spíš hrajeme na večírcích pro kamarády. My jsme taková srandovní neznámá kapela, ale ne špatná! Je to hip-hop, máme profesionální muzikanty, já píšu texty a rapuju a ještě je tam se mnou jedna raperka, liberecká herečka Karolína Baranová. Takže když už máme koncert, fakt to šlape!

Děkujeme za rozhovor ptala se Tereza Hýsková

MOHAMED ROUABHI: FLIGNY, KOKS A KUTILOVÉ

Úryvek ze scénáře

KAPITOLA 4

Všichni se shluknou okolo Sergia, který vysvětluje detaily plánu. Pouze Ritchie vypadá ztracený ve vlastních myšlenkách.

Ritchie Nikdy dřív jsem si nevším tvech očí, Pamela.
Pamela Já taky ne.
Ritchie Líbí se mi tvoje zuby, když mluvíš.
Pamela Máš někoho?
Ritchie Jak to myslíš?
Pamela Máš někoho, kdo ti dělá takový ty věci na zádech, když sedíš, třeba, nebo když si jdeš pro něco do ledničky, tak jestli máš někoho, kdo tě nenechá otevřít dveře od ledničky?
Ritchie No, tak hlavně nemám ledničku.
Pamela Jestli chceš, můžeš si ke mně sem tam dát máslo.
Ritchie Jak víš, že mám rád máslo?

Pamela To se pozná, když má kluk rád máslo, nevím, čím to je, ale je to vidět, kůže se ti někdy úplně třpytí.
Ritchie Ty máš taky pěkně hladkou kůži, řek bych.
Pamela U mě je to normální, jsem holka.
Ritchie Máš základní instinkt.
Pamela Jo... Můžu se tě dotknout?
Ritchie To bych rád.
Pamela Musím si nejdřív dojit umejt ruce.
Ritchie S tebou, Pamela, je život plnej možností.
Pamela Víš, nikdy dřív se mnou nikdo takhle nemluvil.
Ritchie Jen počkej! Brzo budu mít spoustu prachů. Nenapadlo tě někdy, že bysme se my dva mohli dát dohromady?
Pamela Moc nevím. Musím se zeptat šéfa.
Ritchie Už tady nebudeš muset pracovat.
Pamela A co budu dělat?
Ritchie No tak já nevím. Budeš mi otvírat dveře od ledničky...

TŘETÍ DEN – UŽ JE SNEM TENTOKRÁT SHAKESPEAROVÝM SONETEM

Inspirováno site specific Jana Mikuláška
a souboru Divadla Petra Bezruče
v Nových koupelnách Dolu Hlubina.

Ach, kéž smím trpět dál tu vaši svobodu,
jež je mým vězením tím, že nás vždycky vzdálí,
a kéž mám dosti sil nést rány osudu
a nevinit vás z křivd, které by se mi staly!

a jazyk umění vrchností zmrzačený,
a blbost, doktorský radící rozumu,
a přímst, zvanou dnes hloupostí bez vší ceny,
a Dobro, dojaté a otročící Zlu

Chceme mít potomstvo od všeho, co je krásné,
aby květ krásy zde nikdy kvést nepřestal,
nýbrž až dozraje, až opadne a zhasne,
aby zas dědic nes památku jeho dál

I když jsi jediná ozdoba tohoto světa,
jediný hlasatel radostných jarních dní
chystáš sám v sobě hrob tomu, co v tobě vzkvétá,
a – něžný lakomec – plýtváš v svém skrblení.

Ó duše ubohá, střed hříšné hlíny mé,
v plen daná žádostem, jež se kol tebe vzpouzí,
proč uvnitř zůstáváš v té bídě bezdenné
a zevně odíváš v zlato a lesk svou nouzí?

Co mi to za oči do hlavy vložila
Láska, že nevidí skutečnost, jaká je!
Anebo vidí-li, kam prchla soudnost má,
že vše, co zhlédnou, falešně zkresluje?

Proč, hudbo pro poslech, nasloucháš hudbě smutná?
Což hyne slastí slast a štěstím štěstí snad?
Proč vlastně miluje, co ti tak hořce chutná,
či máš snad příčinu svých běd a strastí rád?

Tak bys byl mladý zas, ač stár a v konci sil,
a zas bys viděl vřít chladnoucí krev svých žil.

Mrhání ducha v tmách hanebné marnosti,
to je chtíč při činu: a než chtíč uzrá v čin,
zrazuje, zabíjí, chlemtá krev, chystá lsti,
divoký, zvířecí, ukrutný, plný vin

Tak i Smrt přemůžeš – a její vlastní zbraní:
až bude mrtva Smrt, je konec umírání.

pátek 3. června 16:30 | Důl Hlubina – Divadlo vědy

Falk Richter
SMALL TOWN BOY
Divadlo Letí

režie **Marián Amsler** / hrají **Erika Stárková, Tomáš Kobr, Jan Grundman, Jiří Böhm**

„Když se cejtíš na hovno, pusť si Youtube!“ Tak zní podtitul nejnovější hry německého dramatika Falka Richtera, která se zaměřuje na téma homosexuality. Nahlíží ho nejen skrze vztahové problémy, zároveň se pro něj stává až jakýmsi manifestem, když se táže: Jak se nám žije ve svobodném světě? Je homosexualita stále ještě stigmatem? Režisér Marián Amsler pak Richtera příběh přesadil z německého kontextu do českých realit a na gay komunitu se dívá očima třicátníků, kteří se musejí vyrovnávat nejen se svým postavením ve společnosti, ale hlavně s vyděděností a osamělostí. Výpověď o současných mladých lidech ztracených ve světě a hlavně v sobě samých se pak pohybuje kdesi na pomezí koncertu, intimní zpovědi, kyčlivé romance i satiry s řadou popkulturních odkazů.

pátek 3. června 19:00 | Důl Hlubina – Koupelny

Henrik Ibsen
PŘÍZRKY
Městské divadlo Kladno

režie **Jan Frič**
hrají **Alena Štréblová, Eva Josefíková, Miloslav König, Hynek Chmelař, Tomáš Petřík**

V předvečer desátého výročí úmrtí kapitána Alviga pořádá jeho žena Helena večeri pro svého syna Osvalda, který se po letech vrací domů. Ještě před tím, než spolu s rodinným přítelem pastorem Mandersem zasednou ke stolu, začínají se otevírat staré rány a rozplétá se smyčka dávných tajemství a křivd. Paní Alvingová marně zápasí s přízraky minulosti, které ubíjejí přítomnost. Přichází Osvald odvrátit temnotu, nebo je neodvolatelně zasažen hříchy svého otce? Talentovaný režisér Jan Frič, který brilantně kombinuje hororovou atmosféru psychologického thrilleru s expresivním herectvím a výrazným svícením, tak zručně vykresluje groteskně-mrazivý obraz pokrytecké společnosti i maloměstské přetvářky.

pátek 3. června 18:30 | Stará aréna

Pavel Gejguš
HŘEBY V HLAVĚ
Stará aréna

režie **Pavel Gejguš** / hrají **Andrea Berecková, Šimon Krupa, Jan Chudý**

Strhující sci-fi Hřeby v hlavě zavádí diváky do Evropy blízké budoucnosti, kde ze „starého“ dobrého světa nezbyl kámen na kameni, a lidé proto touží uniknout z šedé reality do zapomnění, jež si navozují novým narkotikem – telurovými hřeby. Ty po zatlučení do mozku spustí bouřlivou chemickou reakci, která katapultuje mysl do paralelních světů halucinací, snění a ukojení... Režisér Pavel Gejguš se ve své zdařilé dramaturgii románu Telurie spisovatele Vladimira Sorokina nesnaží rozsáhlé dílo, v němž vystupuje několik desítek postav, doslovně převyprávět, ale soustředí se na zachycení jeho ducha a myšlenky. Inscenace je tak spíše než temnou vizí budoucnosti především varovnou zprávou o naší přítomnosti, kterou ohrožují k životu se probouzející totalitními systémy.

DNES / PÁTEK 3. ČERVNA

10:00 Divadlo loutek Ostrava
Bouře / Divadlo loutek Ostrava

15:00 Důl Hlubina – Předsklípек
Hubte trampy, serou v lese
A studio Rubín

16:30 Důl Hlubina – Divadlo vědy
Small Town Boy / Divadlo Letí

18:30 Divadlo Petra Bezruče
Fligny, koks a fachmani
Divadlo Petra Bezruče

19:00 Důl Hlubina – Koupelny
Přízraky / Městské divadlo Kladno

19:30 Stará aréna
Hřeby v hlavě / Stará aréna

22:00 Důl Hlubina – Vršek
Mlčení bobříků
Divadlo pod Palmovkou

23:00 Důl Hlubina
Táboráku plápolej
setkání přátel táborového ohně

ZÍTRA / SOBOTA 4. 6.

13:00 Důl Hlubina
Myška Klárka, Veverka Terka a Drak Karlík / Divadlo Ententyky

15:00 Důl Hlubina
Zlý jelen / Stará aréna

17:00 Divadlo Petra Bezruče
Medvědi
Klicperovo divadlo

17:00 Důl Hlubina – Vršek
Válka
Divadlo X10

19:30 Důl Hlubina – Koupelny
Dvojj domov / z Čepa
Experimentální prostor NoD

21:30 Důl Hlubina – Vršek
Třetí lež
MeetFactory

22:30 Důl Hlubina
koncert těles Mastix a Bři medvědi
Klicperovo divadlo

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2016. Pátek 3. června, číslo čtvrté. Šéfredaktor Dominik Melichar. Redakce: Tereza Hýsková, Kateřina Málková. Externí spolupráce Ivan Motýl. Fotografie: Lukáš Horký, Ondřej Durczak a archiv festivalu. Grafická úprava Lukáš Horký. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.